

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Ei uddøer den Godes Æt

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Ei uddøer den Godes Æt", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946*, 1944-1964, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid58595/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

- 11 Bandsat være Jorden nu,
For hun drak det Dyrel
Bandsat, fremfor Jorden, du,
Fuleste Uhyrel
- 12 Hvor du pløier, Klinte groe
Meer end Byg og Hvede!
Trindt paa Jord om Sjælero
Du forgiæves lede!
- 13 Huh! det brænder mig som Ild,
Hvinede den Fule,
Fare maa jeg fra dig vild,
Hvor jeg mig kan skjule.
- 14 Uden Anger, uden Bod,
Kain gik til Grunde,
Flygtende fra Gud til Nod;
Han var af den Onde!
- 15 Abel slumrer sødt i Løn,
Gud ei glemmer Sine,
Haabets Lund er immergrøn,
Der er ingen Pine!
-

No. 7.

Stamfædrene.

Samme Melodi.

- 1 Ei uddeer den Godes Æt,
Maa end tit den bløde,
Atter leved op i Seth
Hvad med Abel døde!
- 2 Ukrud yngler meest paa Jord,
Modnes først og falder:

Kains Slægt blev stærk og stor,
Stakket blev dens Alder!

3 Kain bygde sig en Stad,
Stort det skulde være,
Gjorde sig med Stene glad,
Mured paa sin Ære!

4 Verdens Børn kan Verden bedst
Føre sig til Nytte;
Seth, paa Jord en fremmed Giæst,
Nøides med en Hytte!

5 *Lamech* var en *Kains* Søn,
Tog sig Koner tvende,
Gav vel Fader Morder-Løn,
Sang derom behænde!

6 Dræbte Ord han dødningsbleg
Læmped efter Klengen,
Sønnen læmped Strengelig
Efter Dødningsangen.

7 Spillemanden *Jubal* hed,
Tubal med sin Hammer
Blev den første Vaabensmed,
Tændte Krigens Flammer!

8 Broder-Par, i Herrefærd,
Nemt at ihukomme!
Om Jer sjunge Spyd og Sværd,
Kvæde Luur og Tromme!

9 Ikke saa om Sæd af *Seth*,
Folk i Fuglesale,

Om den stille Hyrdeæt
Sjunge Nattergale!

- 10 Stolte Ting ei den opfandt,
Stævned efter Evne,
Ydmyghed dog Æren vandt
Kvindens Sæd at nævne!
- 11 Fremmed for al Høiheds-Leg,
Den Guds Børnestamme,
I sit mindste Skud dog steg
Did hvor Stjerner bramme!
- 12 Yngst i Ætten *Enoch* blev,
Smagde dog ei Døden,
Livets Lyst ham sødt henrev,
Mindst fik han af Møden!
- 13 Himmelkiær han gik paa Jord,
God for Herrens Øie,
Drog saa op i Fugle-Spor,
Til Ham i det Høie.
- 14 Brustne Øine læges brat
I de grønne Sale,
Derom sødt om Sommernat
Sjunge Nattergale!

No. 3.
Syndfloden.

Egen Melodi af H. Mathison-Hansen.

- 1 Naar Nat udvælder
Fra sorten Sky,
Og Maanen kvælder